

KAMER VOOR GERECHTSDEURWAARDERS TE AMSTERDAM4

**Beslissing van 18 oktober 2011 zoals bedoeld in artikel 43 van de
Gerechtsdeurwaarderswet inzake het verzet met nummer 317.2011 ingesteld
door:**

[],
wonende te [],
klager,

tegen:

[],
toegevoegd kandidaat-gerechtsdeurwaarder te [],
beklaagde,
gemachtigde: [].

1. Verloop van de procedure

Bij beschikking van 26 april 2011 (zaaknummer 13.2011) heeft de voorzitter van de Kamer voor gerechtsdeurwaarders (hierna: de voorzitter) beslist op een door klager tegen beklagde ingediende klacht.

Bij brief van 27 april 2011 is klager een afschrift van de beslissing van de voorzitter toegezonden.

Op 10 mei 2011 heeft klager tegen de beslissing van de voorzitter verzet ingesteld. Het verzetschrift is behandeld ter openbare terechtzitting van 6 september 2011. Klager is verschenen. Namens de gerechtsdeurwaarder is de gemachtigde verschenen. Van de behandeling ter zitting is afzonderlijk proces-verbaal opgemaakt. De uitspraak is bepaald op 18 oktober 2011.

2. De gronden van het verzet

In verzet heeft klager samengevat aangevoerd dat hij het niet eens is met de beslissing van de voorzitter. Ten onrechte is in de beschikking van de voorzitter vermeld dat de gerechtsdeurwaarder een bedrag van € 367,55 aan klager heeft geretourneerd. De gerechtsdeurwaarder heeft in zijn brief van 7 januari 2011 voorgesteld om dat bedrag terug te betalen. Klager heeft dit voorstel niet geaccepteerd, omdat hij van mening is dat er een bedrag van € 3.997,46 te veel is ingehouden en hij recht heeft op terugbetaling van € 2.106,42 onder voorbehoud van zijn recht op uitbetaling van het verschil. Het is wel degelijk tuchtrechtelijk laakbaar dat de gerechtsdeurwaarder niet bereid is om het teveel ingehouden bedrag terug te betalen. Volgens klager kan het hem niet verweten worden dat hij pas in december 2010 om aanpassing van de beslagvrije voet heeft verzocht, omdat hij met de mogelijkheid daartoe niet bekend was. Tijdens bezoeken aan het kantoor van de gerechtsdeurwaarder in verband met een getroffen betalingsregeling heeft klager er meerdere malen meegedeeld dat hij financieel niet rond kon komen. De gerechtsdeurwaarder heeft hem daarbij echter niet gewezen op mogelijkheden tot aanpassing van de beslagvrije voet. Hij is ook nimmer verzocht om opgave te doen van zijn financiële situatie.

3. De ontvankelijkheid van het verzet.

Klager heeft het verzet tegen voormelde beslissing van de voorzitter ingesteld binnen veertien dagen na de dag van verzending van een afschrift van voormelde beslissing van de voorzitter, zodat hij in zijn verzet kan worden ontvangen.

4. De inleidende klacht

Op 1 augustus 2007 heeft de gerechtsdeurwaarder beslag gelegd op de uitkering van klager. Op 22 december 2010 heeft klager de gerechtsdeurwaarder verzocht de beslagvrije voet aan te passen. Klager verwijt de gerechtsdeurwaarder, kort samengevat dat deze niet bereid is het te veel inhouden bedrag terug te betalen.

5. De beslissing van de voorzitter

De voorzitter heeft geoordeeld dat de gerechtsdeurwaarder niet in strijd heeft gehandeld met de tuchtrechtelijke norm. De voorzitter is van oordeel dat de klacht kennelijk ongegrond is, omdat klager pas in een zeer laat stadium om aanpassing van de beslagvrije voet heeft verzocht.

6. De beoordeling van de gronden van het verzet

6.1 Nieuwe klachtonderdelen kunnen niet voor het eerst in verzet aan de orde worden gesteld.

6.2 Ten onrechte is in overweging 4.1 door de voorzitter overwogen dat niet duidelijk was tegen welke gerechtsdeurwaarder de klacht is ingediend. Daarbij is ten onrechte de naam van gerechtsdeurwaarder [] vermeld. De klacht is gericht tegen de gerechtsdeurwaarder en deze heeft ook verweer gevoerd. In de aanhef van deze beslissing is daarmee reeds rekening gehouden.

6.3 De gerechtsdeurwaarder heeft in zijn verweer tegen de klacht en in verzet het standpunt ingenomen dat vanaf het begin van het beslag in 2007 tot met december 2010 toen klager voor het eerst om herberekening van de beslagvrije voet heeft gevraagd en nadat van hem eindelijk de benodigde gegevens waren ontvangen, een bedrag van € 4.082,56 uit het beslag is ontvangen en € 2.106,42 als te veel kan worden aangemerkt. Het is niet redelijk en billijk en ook ondoenlijk om dat bedrag van de schuldeisers terug te vragen. Ontvangen gelden zijn doorgestort aan de schuldeisers van klager en diverse dossiers zijn al afgesloten. Daar komt bij dat de beslagvrije voet op zich juist is bepaald met de kennis die aanwezig was. Het is de eigen schuld van klager dat hij niet eerder aan de bel heeft getrokken.

6.4 Volgens de gerechtsdeurwaarder compenseert hij in gevallen als de onderhavige wel eens in overleg met een betrokkene te veel geïncasseerde bedragen met het vakantiegeld. Ook dat was in dit geval niet meer mogelijk. Om klager tegemoet te komen heeft hij aangeboden het geïncasseerde bedrag dat hij op 7 januari 2011 nog ten behoeve van de schuldeisers onder zich had, aan klager te retourneren. Dat bedrag is inmiddels aan klager uitbetaald. De gerechtsdeurwaarder beschouwde de zaak daarmee als afgedaan. Als klager een groter bedrag wenst, moet hij zich maar wenden tot de voorzieningenrechter, aldus de gerechtsdeurwaarder.

6.4 Naar het oordeel van de Kamer geldt er in beginsel een verplichting tot terugbetaling voor een gerechtsdeurwaarder als achteraf blijkt dat een onjuiste beslagvrije voet is toegepast. De Kamer acht het standpunt van de gerechtsdeurwaarder echter niet tuchtrechtelijk laakbaar. De Kamer kan de gerechtsdeurwaarder volgen daar waar hij stelt dat voor een periode van een jaar het nog doenlijk is om terug te betalen en dat het voor het overige aan de executierechter is om te bepalen of met betrekking tot de periode daarvoor ook moet worden terugbetaald. Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak kan van de gerechtsdeurwaarder niet gevergd worden een groter bedrag terug te betalen dan hij heeft gedaan.

6.5 Het onderzoek in verzet heeft daarom naar het oordeel van de Kamer niet geleid tot de vaststelling van andere feiten of omstandigheden en gevolgtrekkingen dan die vervat in de beslissing van de voorzitter, waarmee de Kamer zich verenigt.

7. Op grond van het voorgaande wordt beslist als volgt.

BESLISSING

De Kamer voor Gerechtsdeurwaarders:

- verklaart het verzet ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.R.S.M. Marres, voorzitter, mr. C.W. Inden en M.J.-M.L. Baudoin (plaatsvervangende) leden en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 18 oktober 2011 in tegenwoordigheid van de secretaris.

Ingevolge het bepaalde in artikel 39, vierde lid, van de Gerechtsdeurwaarderswet staat tegen deze uitspraak geen rechtsmiddel open.

Rb Leeuwarden 14 maart 2012

Vonnis
RECHTBANK LEEUWARDEN

Sector kanton Locatie Heerenveen
zaak-/rolnummer: 371218 CV EXPL i 1-5231 vonnis van de kantonrechter d.d. 14 maart
2012 inzake X
wonende te eiser.
procederende met toevoeging. gemachtigde: mr B.E. Dijkstra,

tegen

de besloten vennootschap GGN NOORD-OOST NEDERLAND B.V., gevestigd te Almelo.

MEINDERT OOSTERHOF, in zijn hoedanigheid van gerechtsdeurwaarder, kantoorhoudende
te Drachten,

gedaagden
gemachtigde: M. Bruijnes- Vierstraete.

Partijen zullen hierna X, GGN en Oosterhof worden genoemd.

Procesverloop

- 1.1. Het verdere verloop van de procedure blijkt uit:
 - het tussenvonnissen van 14 december 2011,
 - de aantekeningen van de griffier betreffende de op 14 februari 2012 gehouden comparitie van partijen.
- 1.2. Ten slotte is vonnis bepaald.

Motivering

De feiten

2. In dit geding kan van de volgende vaststaande feiten worden uitgegaan. Oosterhof is als gerechtsdeurwaarder werkzaam op het kantoor van GGN te Drachten. Op 1 augustus 2007 heeft Oosterhof, althans GGN op verzoek van een aantal schuldeisers - zijnde opdrachtgevers van GGN - executoriaal derden beslag doen leggen op de WWB-uitkering van X. X ontvangt deze uitkering naar de norm van een alleenstaande ouder. De partner van X heeft geen rechtmatig verblijf in Nederland, op grond van welke omstandigheid X geen uitkering naar de norm van een echtpaar ontvangt. Bij het vaststellen van de beslagvrije voet is GGN. Althans Oosterhof desondanks wel uitgegaan van de echtparennorm.

Bij e-mailbericht van 22 december 2010 heeft X GGN verzocht om in verband met wijzigingen in zijn situatie de beslagvrije voet met terugwerkende kracht tot 1 augustus 2007 dienovereenkomstig aan te passen. GGN heeft vervolgens de beslagvrije voet aangepast, maar niet met terugwerkende kracht. Wel heeft GGN op 5 augustus 2011 een bedrag ad € 367,55, hetwelk zij als toekomend aan de schuldeisers van X, nog onder zich had, aan X, betaald. Het beslag bestaat nog steeds.

Kort na vorenbedoeld verzoek en enige daarop gevolgde correspondentie over en weer heeft X reeds op 10 januari 2011, een schriftelijke klacht ingediend bij de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders bij de rechtbank Amsterdam (verder: de Kamer). De voorzitter van de Kamer heeft de klacht van X bij beschikking van 26 april 2011 kennelijk ongegrond/niet-ontvankelijk verklaard.

Op 8 mei 2011 heeft X bij de Kamer verzet gedaan. De kamer heeft het verzet bij beslissing van 18 oktober 2011 ongegrond verklaard. In haar beslissing overwoog de Kamer onder meer:

"Naar het oordeel van de Kamer geldt er in beginsel een verplichting tot terugbetaling voor een gerechtsdeurwaarder als achteraf blijkt dat een onjuiste beslagvrije voet is toegepast. De Kamer acht het standpunt van de gerechtsdeurwaarder echter niet tuchtrechtelijk laakbaar. De Kamer kan de gerechtsdeurwaarder volgen daar waar hij stelt dat voor een periode van een jaar het nog doenlijk is om terug te betalen en dat het voor het overige aan de executierechter is om te bepalen of met betrekking tot de periode daarvoor ook moet worden terugbetaald. Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak kan van de gerechtsdeurwaarder niet gevergd worden een groter bedrag terug te betalen dan hij heeft gedaan."

Zowel de klacht als het verzet was gericht tegen de eveneens bij GGN werkzame kandidaat-gerechtsdeurwaarder M.E.G. Zuiderveen.

Het standpunt van X

3.1. vordert in dit geding betaling door GGN dan wel Oosterhof van een bedrag ad € 1.738.87. X baseert zijn vordering, kort gezegd, op de stelling dat hij recht heeft op terugbetaling van hetgeen GGN dan wel Oosterhof te veel op zijn uitkering heeft ingehouden, nu vast staat dat GGN dan wel Oosterhof destijds de beslagvrije voet te laag heeft vastgesteld. Als gevolg daarvan is X in betalingsproblemen komen te verkeren. Ter comparitie, bij welke gelegenheid X - althans zijn gemachtigde - gebruik heeft gemaakt van een pleitnotitie waarvan zich een exemplaar in het procesdossier bevindt, heeft X nog gesteld dat sprake is van onrechtmatig handelen zijdens Oosterhof en vordert hij vorenbedoeld bedrag bij wege van schadevergoeding.

Het standpunt van GGN en Oosterhof

3.2. GGN en Oosterhof hebben de vordering betwist. Allereerst stellen zij zich op het standpunt dat GGN noch Oosterhof door X in rechte kan worden aangesproken, zodat X niet-ontvankelijk is in zijn vordering. Vervolgens erkennen GGN en Oosterhof dat de beslagvrije voet onjuist is vastgesteld. maar zij stellen, kort gezegd, dat er hunnerzijds geen sprake is van onrechtmatig handelen. waarbij zij zich aansluiten bij het oordeel van de Kamer. GGN en Oosterhof betwisten dat X in financiële problemen is geraakt en daardoor schade heeft geleden. Omdat GGN en Oosterhof de uit het gelegde beslag ontvangen gelden reeds aan de schuldeisers van X hebben uitgekeerd, is het in hun visie niet redelijk om deze uitgekeerde gelden van de schuldeisers terug te vorderen.

De beoordeling van het geschil

4.1. Anders dan GGN en Oosterhof is de kantonrechter van oordeel, dat X in zijn vorderingen kan worden ontvangen. Uit hetgeen X heeft gesteld leidt de kantonrechter af, dat X heeft bedoeld te stellen dat Oosterhof in zijn hoedanigheid van gerechtsdeurwaarder in rechte aanspreekbaar is, terwijl GGN kan worden aangesproken in haar feitelijke hoedanigheid van het groter geheel waarbinnen de gerechtsdeurwaarder werkzaam is. Oosterhof heeft dit standpunt weliswaar betwist, daartoe stellende dat GGN slechts is op te vatten als een hem faciliterend bedrijf. maar deze betwisting is van onvoldoende gewicht om daaraan de niet-ontvankelijkheid van X te verbinden.

Immers, het is zeker niet onmogelijk te achten dat GGN handelingen verricht die een schuldenaar kunnen benadelen zonder dat kan worden vastgesteld dat de gerechtsdeurwaarder daarvoor aansprakelijk kan worden gehouden. Anderzijds is het evenzeer mogelijk dat Oosterhof in zijn hoedanigheid van gerechtsdeurwaarder dergelijke handelingen verricht, zodat ook hij - in die hoedanigheid - in rechte aanspreekbaar moet worden geacht.

4.2. De vordering van X kan echter niet worden toegewezen. X heeft wel gesteld dat hij als gevolg van het handelen van GGN en/of Oosterhof in financiële problemen is gekomen, waardoor hij schade heeft geleden, maar X heeft op geen enkele wijze concreet onderbouwd waaruit die schade bestaat. Dát X enige (vermogens)schade heeft geleden is evenmin gebleken.

4.3. Weliswaar staat vast dat sprake is van een op onjuiste wijze vastgestelde beslagvrije voet - dat is door GGN en Oosterhof erkend - maar daar staat tegenover dat GGN en Oosterhof kennelijk - want door GGN en Oosterhof gesteld en door X niet gemotiveerd weersproken - (ook) de te veel uit het gelegde beslag ontvangen gelden aan de schuldeisers van X hebben uitgekeerd.

Dit zo zijnde moet geoordeeld worden dat enerzijds X, weliswaar, zo gezegd, gedurende enkele jaren te weinig vrijlating heeft genoten en de daaruit door hem ten onrechte niet ontvangen gelden niet op de wijze heeft kunnen besteden zoals hij dat had gewenst, maar dat anderzijds de met zijn schulden gemoeide bedragen harder zijn geslonken dan wanneer de beslagvrije voet wél correct was vastgesteld. Per saldo is het vermogen van X dus feitelijk onveranderd gebleven.

4.4. it laatste is te meer aan de orde, omdat X op geen enkele wijze heeft aangetoond of anderszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij, zoals hierboven al is overwogen schade heeft geleden. Evenmin is gebleken van omstandigheden die tot het oordeel zouden moeten leiden dat wel sprake is van veranderingen in het vermogen van X te zijnen nadele.

Dat X, zoals hij heeft gesteld, niet op de hoogte was en destijds ook niet door GGN en/of Oosterhof op de hoogte is gesteld van de mogelijkheid tot het aanpassen van de beslagvrije voet, maakt dat niet anders. Hoewel het beter - en klantvriendelijker - was geweest dat GGN en Oosterhof X destijds omtrent het bestaan van die mogelijkheid hadden geïnformeerd, kan niet worden gezegd dat zij, door dit (destijds) na te laten, jegens X onrechtmatig hebben gehandeld. X heeft niet gemotiveerd bestreden dat deze mogelijkheid direct uit de wet voortvloeit en dat op hem de wettelijke verplichting rust om de gerechtsdeurwaarder van wijzigingen in zijn situatie op de hoogte te stellen. Gesteld noch gebleken is dat X daartoe eerder dan bij zijn e-mailbericht van 22 december 2010 het initiatief heeft genomen.

Overigens begrijpt de kantonrechter uit hun mededelingen ter comparitie, dat GGN en Oosterhof betreffende vorenbedoelde informatievoorziening inmiddels, zo gezegd, hun leven hebben gebeterd.

4.5. it hetgeen GON en Oosterhof hebben gesteld kan worden afgeleid dat zij een uitspraak van de kantonrechter verlangen betreffende de (on)redelijkheid van de door X bedoelde periode waarover terugbetaling zou moeten plaatsvinden. Daaromtrent oordeelt de kantonrechter als volgt. Reeds in de bij de Kamer gevoerde procedures hebben GGN en Oosterhof zich op het standpunt gesteld - evenals zij het, zo begrijpt de kantonrechter, in de onderhavige procedure doen - dat terugbetaling over ten hoogste een jaar als redelijk kan worden betiteld. GGN en Oosterhof hebben daaraan toegevoegd, dat blijkens de beslissing van 18 oktober 2011 ook de Kamer dit standpunt inneemt.

Met GGN, Oosterhof en de Kamer is de kantonrechter van oordeel, dat terugbetaling over ten hoogste een jaar - waaraan zij toegevoegd, dat dit van geval tot geval zal moeten worden beoordeeld, waarbij onder meer van belang kan zijn of de gerechtsdeurwaarder uit gelegd beslag ontvangen gelden al dan niet reeds aan de schuldeiser(s) heeft afgedragen - als niet onredelijk moet worden beschouwd. Ook is hij van oordeel, dat in het specifieke geval van X terugbetaling over een langere periode niet als redelijk kan worden betiteld, te minder nu, zoals uit het hierboven bij 4.4 overwogene voortvloeit, aan X ook wel enig verwijt is te maken.

4.6. Gelet op de (zeer) bijzondere omstandigheden van het geval acht de kantonrechter termen aanwezig om de kosten van het geding geheel tussen partijen te compenseren.

Beslissing

De kantonrechter:

wijst de vordering van X af;

compenseert de kosten van het geding in dier voege tussen partijen, dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Aldus gewezen door mr. J. van der Vinne, kantonrechter, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 14 maart 2012 in tegenwoordigheid van de griffier.